De perfecto Principe
AD
CLEMENTEM VIII.
APOPHTHEGMATA CARD. P. ALDOBRANDINI; IN QVIBVS ARS IMperandi tenetur incluſa:

AB

HENRICO FARNESIO EBVRONE I.C. & Artis Oratoriæ in Ticinenſi Gymnaſio, Regio interprete, in librum vnum congeſta,

ATQVE REGVM, IMPERATORVM, AC ſapientiſſimorum Heroum exemplis.

Ex omni antiquitate aucta, & locupletata.

Cum Gratia & Priuilegio imperiali.

FRANCOFVRTI,

Ex Officina Matthiæ Beckeri, impenſis Iohan. Theobaldi Schönvvetteri.

M. DC. III.

Coll. Soc. Iesu Salm. ex dono Regum

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA SALAMANCA

Quod ſemper cum

ANTIQVISSIMA ALDOBRANDINO-RVM DOMO

CREVERIT RELIGIO, IN QVA ars, arxque omnis fundata eſt Imperij,

AD PRÆSTANTISSIMVM

Religione, & Pietate Cardinalem P. ALDO-BRANDINVM *Henricus Farneſius Eburo.*

PARVM eſt, fateor, Cardinalis Genere, ac virtute Ampliſſime, P. ALDOBRANDINE, in rebus operoſis, vacare negligentia. Habet enim cura etiam ſolers, & diligẽs ſuos reprehenſionis morſus, & aculeos. Nam qui audet, quod ſupra

QVI CONTINENtur in hoc libro Tituli, hi ſunt.

DE Principe. 1
De Virtute. 34
De Religione. 59
De Prudentia. 85
De Conſilio. 113
De Intelligentia. 143
De Memoria. 172
De Iuſtitia. 179
De Amicitia. 208
De Liberalitate. 240
De Magnificentia. 265
De Grati animi voluntate. 276
De Veritate. 299
De Clementia. 320
De Vindicta. 347
De Fortitudine. 365
De Magnanimitate, ſiue Honore. 383
De Fidentia. 400
De Patientia. 415
De Solertia. 433
De Perſeuerantia ſiue Conſtantia. 444
De Temperantia. 452
De Modeſtia. 481
De Fœlicitate. 502

De perfecto principe

APOPHTHEGMATA P. ALDOBRANDINI CARDINALIS;

In quibus Ars imperandi tenetur incluſa.

AB

HENRICO FARNESIO EBVRONE I.C. & Artis Oratoriæ, in Ticinenſi Gymnaſio, Regio Interprete, in librum vnum congeſta.

Atq. Regum, Imperatorum, ac Sapientiſſimorum Heroum exemplis,

EX OMNI ANTIQVITATE AVcta, & locupletata.

DE PRINCIPE TITVLVS PRIMVS.

RES eſt operoſa & difficilis, ars imperandi, nec eam benè beateque tractare poteſt Princeps, ſine ſapientiæ lumine, aut numine potius. Non retruſa, vel etiam aperta ſunt priſcæ

DE MAGNANI-MITATE SIVE HONORE TI-TVLVS XVII.

MAGNANIMITAS, vt ait Ariſtoteles, *virt⁹ eſt, per quã* vtraq; fortuna, decuſq; & ignominia fertur. Nam ſi magnanimus quis fuerit, nunq̃, vt ait Seneca, iudicabit ſibi contumeliã fieri, cumq; inimicũ habebit, in ſua poteſtate: vindictam putabit potuiſſe vindicare. Magnum enim, & glorioſum eſt vindictæ genus, ignoſcere. *Hac virtute qui eſt præditus* tendit ad ardua: nec pericula appetit, vt temerarius: nec formidat, vt timidus. magna enim contemnit, mediocriaque mauult, quam quæ ſunt nimia. Quicquid cadere in hominem poteſt, id omne vincit ferendo. itaq; Pittacus Mitilinæus ſic